

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

สุทิสสา อ่อนค้อม

S00012

๑๒...

ฉันเข้าเสร็จ ท่านพระครูขึ้นไปเขียนหนังสือยังกุฏิชั้นบน สั่งนายสมชายไว้ว่าจะเขียน สัก ๒ ชั่วโมง หากมีผู้ใดมาขอพบในช่วงระยะเวลาดังกล่าวก็ขอให้รอก่อน ท่านขึ้นไปได้ สักประเดี๋ยว ชายหนุ่มผู้หนึ่งก็มาขอพบ เขามากับสตรีรูปร่างหน้าตาจัดว่าสวย ทำทางคงจะ เป็นคู่รักกัน

เมื่อลูกศิษย์วัดแจ้งให้ทราบตามที่ท่านสั่งไว้ ชายหนุ่มผู้นั้นแสดงความไม่พอใจออกมา นอกหน้า และทำที่จะขึ้นไปพบด้วยตัวเอง มิใยที่นายสมชายจะห้ามปราม บังเอิญประตูทาง ขึ้นถูกใส่กลอนเอาไว้ เขาจึงตะโกนขึ้นไปว่า

“หลวงหน้าครับผมมาเยี่ยม เปิดประตูหน่อยครับ” เจียบ ไม่มีเสียงตอบลงมา ลูกศิษย์ วัดทราบดีว่าถ้าท่านลงตั้งใจจะทำงานแล้ว ก็จะไม่ยอมมารับรู้รับฟังเรื่องอะไรของใคร จะเรียก จะหาอย่างไรท่านก็ไม่ลงมา ชายหนุ่มผู้นั้นจึงตะโกนดังกว่าเดิม

“หลวงหน้าครับ ผมจ่อยไงครับ จ่อยหลานแท้ ๆ ของหลวงหน้าจะมาขอพบครับ” เมื่อไม่มีเสียงตอบอนุญาต นายจ่อยรู้สึกเสียหน้า อายทั้งลูกศิษย์ อายทั้งหญิงคู่หมั้นที่ตนหมายพา มากราบท่านพระครู

“ท่านไม่ลงมาหรือครับ ถึงผมจะเรียกท่านก็ไม่ลงมา เวลาท่านเขียนหนังสือ ท่านไม่ ยอมพบใครหรือครับ” นายสมชายพูดอย่างพยายามผูกมิตรทั้งที่รู้สึกไม่ค่อยจะชอบหน้า ถึง จะเป็นหลานหลวงพอจริงตามที่เขาเอ่ยอ้าง ก็ไม่ควรจะมาแสดงอำนาจบาตรใหญ่อย่างนี้

“ถ้าฉันเราออกไปดูแม่น้ำหลังวัดกันเถอะ แม่น้ำเจ้าพระยาฝั่งไหนล่ะ” เขาหันไปพูดกับ คู่หมั้น ไม่อยากอยู่สู้หน้ากับลูกศิษย์วัด อีกตั้งเกือบ ๒ ชั่วโมงกว่าหลวงหน้าจะลงมา

เมื่อท่านพระครูลงมายังกุฏิชั้นล่าง จึงพบว่าชายหญิงคู่หนึ่งนั่งรอกอยู่ ขณะทำงานท่าน ทำจิตให้เป็นสมาธิ ไม่รับรู้ รูป รส กลิ่น เสียงใด ๆ จากภายนอก จึงไม่ทราบว่ามีหลานมาหา

“อ้าว เอ็งหรือหรือเจ้าจ่อย ไปยังใงมายังใงกัน” ท่านทักหลานชายซึ่งเคยมาบวช เณรอยู่วัดนี้เมื่อสิบกว่าปีก่อนโน้น แต่ยังไม่ทันได้บวชพระก็ชิงสึกออกไปทำมาหาเลี้ยงชีพ

เสียก่อน ส่วนหญิงสาวที่มาด้วยท่านไม่เคยเห็นหน้า แต่ก็คล้ายคล้ายคล้าว่าเหมือนใครสักคน

“หลวงหน้าสบายดีหรือครับ” หลานชายทัก

“ก็เรื่อย ๆ ว่าแต่เอ็งเถอะ หายหัวไปเลยนะเอ็ง” ท่านต่อว่าหลานชาย เพราะตั้งแต่สิกขาลาเพศแล้ว นายจ่อยไม่เคยไปมาหาสู่ท่านอีกเลย

“ผมต้องขอรภัย งานยุ่งมากเลยครับ พอดีพ่อเขาย้ายไปทำไร่ที่ท่าตะโก หนทางไกลไปมาลำบากก็เลยไม่ได้มา”

“อ้อ ไม่ได้อยู่ที่โคกสำโรงหรือหรือ แล้วพ่อเอ็งเขาเป็นยังงัยบ้าง” ท่านถามถึงคนเป็นพี่เขย ส่วนพี่สาวซึ่งเป็นมารดาของนายจอยนั้นเสียชีวิตตั้งแต่ลูกชายยังเป็นเณร

“แกก็ไม่เจ็บไม่ไข้อะไร ตอนนี้มีเมียใหม่ มีน้องเล็ก ๆ อีกสามคน” นายจอยรายงาน

“อะไรกัน อายุจะหกสิบแล้วยังมานั่งเลี้ยงลูกอ่อน” ท่านพระครูพูดเหมือนตำหนิคนเป็นสามีของพี่สาว

“แกไม่ได้เลี้ยงหรือครับหลวงหน้า ผมเห็นเมียเขาเลี้ยงอยู่คนเดียว”

“อ้าว เอ็งไม่เรียกเขาว่าแม่หรือหรือ”

“แม่ เมอะอะไรล่ะหลวงหน้า ก็มันเป็นเพื่อนผมเอง เคยเลี้ยงควายมาด้วยกันสมัยเด็ก ๆ ผมก็เลยเรียกไม่ลง กรรมของมันที่ต้องมาเป็นเมียพ่อ หลวงหน้าไม่รู้อะไร พ่อหะแกเมาเข้าเมาเย็น งานการไม่ทำ ผมบอกให้แกมาบวชอยู่กับหลวงหน้า แกก็ไม่เอา”

“เรื่องอะไรเขาจะเอา ก็ที่ลูกชายเขายังไม่ยอมบวชเลยนี่นา” ท่านประชดคนเป็นหลาน

“โห่ หลวงหน้าครับ เรื่องมันแล้วไปแล้ว” หลานชายครวญ

“แล้วไปแล้วก็แล้วกันไป ว่าแต่ว่าที่มานี้ เอ็งมีธุระอะไรกับข้าหรือเปล่า”

“ก็มีเหมือนกันครับ คือผมพาคู่หมั้นมากราบหลวงหน้า แล้วก็นิมนต์หลวงหน้าไปงานแต่งงานของผมด้วยครับ”

“อ้อ นี่คู่หมั้นหรือกระไรแล้วหนูเป็นคนไหนล่ะจ๊ะ” ท่านถามคู่หมั้นหลานชาย

“หลวงหน้าจำไม่ได้หรือครับ จุกใจล่ะครับ” หลานชายตอบแทนคนเป็นคู่หมั้น

“จุกไหน” ท่านพระครูยังนึกไม่ออก

“ก็จุกที่เคยใส่บาตรหลวงหน้ากับผมสมัยที่เราพายเรือบิณฑบาตกันยังงัยล่ะครับ”

หลานชายช่วยทบทวนความจำ แต่หลวงหน้าก็ยังนึกไม่ออกจึงต้องใช้ “เห็นหนอ” เข้าช่วย

“อ้อ อีจุกนะเอง แม่เจ้าไวยเป็นสาวแล้วสวยจนข้าจำไม่ได้” ท่านอุทานด้วยนึกไม่ถึงว่าจะได้พบกันอีก นางสาวจุกนั่งบิดไปบิดมาเพราะความขวยอาย ท่านพระครูนี้ก็ย้อนไปถึงอดีตเมื่อสิบปีก่อนโน้น ครั้งที่ท่านยังเจริญสมถกรรมฐานและเล่นทางไสยศาสตร์ด้วย ท่านมี “กระจกหมอดู” อยู่บานหนึ่งที่ใช้ดูเหตุการณ์ในอนาคต โดยภาพของเหตุการณ์จะมาปรากฏในกระจก แต่หลังจากที่ท่านได้พบ “พระในป่า” จึงได้เปลี่ยนมาเจริญวิปัสสนากรรมฐานและเลิกเล่นไสยศาสตร์ เพราะเห็นว่าไม่ได้ให้ประโยชน์ที่แท้จริงแก่ชีวิต

สมัยนั้นท่านบิณฑบาตทางเรือ ทุกเช้าท่านกับเณรจ่อยจะช่วยกันพายเรือลัดเลาะไปตามริมน้ำเจ้าพระยาเพื่อโปรดสัตว์ เด็กหญิงผิวขาววัยสิบเอ็ดขวบที่ใคร ๆ เรียกกันว่า “อีจุก” เพราะไว้ผมจุกกลางศีรษะ จะออกมาใส่บาตรที่ท่าน้ำในสภาพซึ่หูซึ่ตาเกรอะกรัง ซึ่มูกไหลยืด เพราะเป็นหวัดทั้งปี บ่อยครั้งที่น้ำมูกของเด็กหญิงหยดลงไปใส่บาตรโดยที่เจ้าตัวไม่ได้ใส่ใจ และเมื่อเรือแล่นผ่านบ้านอีจุกไปแล้ว เณรจ่อยก็มีอันต้องเทข้าวทิ้งน้ำทุกครั้ง เพราะทนสะอิดสะเอียนไม่ไหว ส่วนท่านพระครูนั้นแม้จะผ่านการเจริญ “อาหาเรปฏิกูลสัญญา” มาแล้วก็ยังต้องทำแบบเดียวกับเณรหลานชาย คือ เทข้าวทิ้งจนเกลี้ยงบาตร

“แหม หลวงน้ำเมื่อไหร่อีจุกมันจะตาย ๆ ไปสักทีนะ” เณรจ่อยบ่นอุบ เพราะต้องเทข้าวทิ้งน้ำทุกวัน

“ไปแข่งเขา ระวังบาปจะกินหัวเอ็ง” หลวงน้ำว่าให้

“ก็มันโมโหนี่หลวงน้ำ จริง ๆ จะ ผมนะโกรธมันจริง ๆ เชียว”

“คนโกรธคือคนโง่ คนโมโหคือคนบ้า เอ็งอยากโง่อยากบ้าก็ตามใจเอ็ง”

“หลวงน้ำ เราไม่รับบิณฑบาตบ้านมันดีกว่านะ” เณรหลานชายแนะ

“ทำอย่างนั้นไม่ได้ มันผิดวินัยที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้ เราจะเลือกที่รักมักที่ชังอย่างนั้นไม่ได้”

“ถ้างั้นก็บอกมันตรง ๆ เลยว่า อย่าให้มันเป็นคนใส่ ให้เปลี่ยนเป็นพ่อหรือแม่มันแทน

“เอ็งก็บอกเขาเองซิ”

“ผมมันเป็นเด็ก หลวงน้ำนั่นแหละดีแล้ว”

“ข้าไม่เอากับเอ็งด้วยหรอก อยู่ดีไม่ว่าดี จะให้ข้าถูกตีเตียนเสียแล้วไหมล่ะ” ท่านพระครูปฏิเสฐ เป็นอันว่าท่านจำต้องรับบิณฑบาตจากเด็กหญิงจุกเรื่อยมา กระทั่งมีการตัดถนนเข้าวัด ท่านจึงเลิกบิณฑบาตทางเรือ เณรจ่อยดีใจจนเนื้อเต้น ที่ได้ไม่ต้องเทข้าวทิ้งน้ำ

คืนวันหนึ่งไม่รู้ว่าจะร้อยนึกยังงั้งขึ้นมา ถึงได้บอกให้หลวงหน้าช่วยดูเนื้อคู่ให้ ท่านพระครูจึงบอกให้ร้อยตั้งจิตอธิษฐานขอให้คนที่จะเป็นเนื้อคู่ จงปรากฏเป็นภาพขึ้น กระจกหมอดู อธิษฐานเสร็จ หลวงหน้าจึงยื่นกระจกให้ร้อยหลาน ร้อยมองไปที่กระจกแล้ว ก็ไวยลั่น “อ๊อจูกอเด็กสกปรก ดูซี้ซี้มูกไหลยัดเชียว หลวงหน้าแกล้งผมใช้ใหม่ ผมไม่เอา ยกให้หลวงหน้าก็แล้วกัน” พุดพลางส่งกระจกคืน ท่านพระครูรับไปดูก็ปรากฏว่าภาพที่เห็น ในกระจกนั้นเป็นภาพเด็กหญิงจุก คิดมาถึงตอนนี้ ท่านอดขำไม่ได้จึงพุดขึ้นว่า “งั้งเจ้าจ้อย ก็ไยเอ็งว่าเกลียดอ๊อจูกนั้ง ทำไมถึงจะมารวมหลองโลงกันล่ะ”

“ร่วมหออเฉย ๆ โลงนั้งยังไม่อยากหลองหลองหน้า ขอออยู่ไปอ๊อจุกเจ็ดแปดสิบปีก่อน ถึงค้อยลง” นายจ้อยรีบชี้แจง

“นั้นแหละ ๆ นึกยังงั้งถึงมารักกันได้เล่า” ท่านถามอ๊อ

“ผมก็ไมรู้เหมือนกันว่าเขาคือ...อ้อ...คืออ๊อจูกเด็กซี้มูกมากคนนั้น เพราะไมเคยเจอกัน อ๊อเกลยนับตั้งแต่มสิ่ก เพิ่งมารู้เอาอ๊อตอนที่มีนรักเขาจนถอนตัวไมขึ้นแล้ว ก็เลยต้องตกบันได พลอยไยจน”

“นั้ฟ้จ้อยอย่ามาพุดดีนะ จะถอนหมันกันวันนั้เลยก็ได้ จันนั้ไมยันทรอก คนชอบจัน ยังมีอ๊อเป็นพะเรอเกวียน” สาววัยยี่สิบสองพุดโกรธ ๆ

“เอ็งจะโกรธจะซั้งไปทำไมละจุก ไย ๆ ก็จะมาเป็นหลานสะโก้เข้าแล้ว ข้าล้อเล่นบั้ง ไมได้หรือไย” ท่านพระครูปราม

“จันก็ไมได้ว่าอะไรหลวงหน้านี้นา จันว่าฟ้จ้อยเขาต่างหาก” ว่าที่หลานสะโก้เถียงฉอด ๆ หน้าบั้งตั้งจนหมดสวย

“เอาละ ๆ เอ็งไมต้องมาเถียง ไยเอ็งจะแตงกันเมื่อไหร่ เผื่อข้าติดธุระจะได้สับหลีก ทัน”

“ผมคิดกันไว้ว่าวันที่ ๙ ันว่า หลวงหน้าช่วยดูอ๊อที่เถอะว่าฤกษ์นั้ใช้ได้หรือเปล่า ถ้าไม ดีหลวงหน้าก็ช่วยหาให้ใหม่ด้วย”

“ฤกษ์ยามมันไมสำคัญเท่าตัวของเราทรอก ถ้าตัวเราดีมันก็ต้องดีวันยังค้ำ เป็น ชาวพุทธไมต้องไปถ้อเรื่องฤกษ์ยาม ถ้าเชื่อข้าก็จ้อเอาไว้ แต่ถ้าไมเชื่อก็แล้วไป”

“ไมเชื่อหลวงหน้าแล้วผมจะไปเชื่อใครเล่าครับ แม่มผมก็ตายไปแล้ว ฟอ้ก็เมมาเข้าเมมาเย็น เอาเป็นที่ฟั้งไมได้ ก็เห็นแต่หลวงหน้านี้แหละที่เป็นร้อมโพธิ์ร้อมไทร” หลานชายอ้อน

“คิดยังงั้นได้มันก็ดี แต่ว่าก็ว่าเถอะ ใจจริงข้าอยากให้อีงบวชมากกว่า จะได้ตัดภพตัดชาติให้มันสิ้นเข้า ไม่งั้นก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดกันอยู่อย่างนี้ ไม่รู้จักจบสิ้น” ท่านพระครูพูดจากใจจริง หลานชายจึงพูดเอาใจหลวงหน้าว่า “ใจผมก็อยากบวชเหมือนกัน แต่ที่นี้สังสารจุกเขา เขาจะอยู่กับใครเพราะพ่อแม่ก็ตายไปหมดแล้ว”

“จะยากอะไรเล่า ก็มาบวชชื้ออยู่เสียที่วัดนี้ ต่างคนก็ต่างปฏิบัติ ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับหลวงหน้าเสนอทางออกให้

“ถ้าเป็นอย่างนั้นได้มันก็ดีครับหลวงหน้า แต่ผมกลัวจะต้องอาบัติปาราชิก เพราะหักห้ามใจไม่ได้ อีกอย่างดวงผมกับผ้าเหลืองมันก็ไม่ค่อยจะถูกกันซักเท่าไร” หลานชายปฏิเสธอย่างนึ่มนวลชนิดบัวไม่ให้ช้ำน้ำไม่ให้ขุ่น

“ถ้าดวงไม่ถูกกับผ้าเหลืองก็อย่าบวช เดี่ยวจะบาปเสียเปล่า ๆ การกระทำบางอย่าง ถ้าพระทำถือว่าบาป แต่ถ้าฆราวาสทำไม่ถือเป็นบาป เช่น การร้องรำทำเพลง การเสพเมถุน เป็นต้น แต่ถึงเอ็งจะไม่บวช ข้าก็อยากให้พากันมาเข้ากรรมฐานสักเจ็ดวัน แล้วกลับไปปฏิบัติที่บ้านวันละนิดละหน่อย ลืมบ้างนึกได้บ้างก็ยังดีกว่าไม่ได้ปฏิบัติเสียเลย” ท่านแนะแนวทางดำเนินชีวิตที่ดีแก่หลาน หากฝ่ายนั้นรีบออกตัวว่า “งานผมยุ่งครับหลวงหน้า คงหาเวลามายาก ถึงมาแล้วก็คงเอากลับไปปฏิบัติที่บ้านไม่ได้เพราะต้องทำอะไรไหนทำโน่นทำนี่อยู่ตลอดเวลา เอาไว้แก่ ๆ ผมค่อยพากันมาก็แล้วกันนะครับ” หลานชายผัดผ่อน

“อ้อ...รอให้แก่เรอะ แล้วถ้าเกิดเอ็งตายไปตอนยังไม่ทันแก่ล่ะ จะว่ายังไง” เป็นเป็นหน้าทักท้วง

“ก็สุดแล้วแต่เวรแต่กรรมเถอะครับ”

“ถ้าเอ็งปล่อยชีวิตให้เป็นไปตามยถากรรมนับว่าเอ็งประมาทมาก คนทุกวันนี้ก็พากันประมาทเหมือนเอ็งนั่นแหละ แล้วคิดหรือว่าแก่แล้วเอ็งจะมาเข้าวัด ข้าว่าจะมาเข้าเฝ้าเหมือนพ่อเอ็งนะซี” ท่านยกพี่เขยเป็นตัวอย่าง

“โอ้ หลวงหน้าครับ นาน ๆ ผมจะมาสักที หลวงหน้าก็ตั้งหน้าตั้งตาเทศน์อยู่ได้ คุญเรื่องที่มีประโยชน์กว่านี้ดีกว่านะ” นายจ้อยเริ่มหงุดหงิด ข้างนางสาวจุกก็รู้สึกรำคาญไม่แพ้กัน

“ก็ถ้าเอ็งไม่ใช่หลานข้า ข้าจะไม่ยุ่งเลยเชียวนะ เอ็งก็เหมือนกันจุก อย่าคิดว่าสิ่งที่ข้าแนะนำเอ็งเป็นเรื่องไร้สาระ นี่แหละคือประโยชน์สูงสุดของชีวิตเชียวนะ ถ้าอยากให้มีชีวิตร่มเย็นเป็นสุขก็หาโอกาสมาเข้ากรรมฐานให้ได้ ไม่ต้องมาพร้อมกันหรอก ผลัดกันมาก็ได้ ไม่ต้องอ้างว่าไม่มีเวลา การอ้างเช่นนั้นแสดงว่าเอ็งยังไม่เข้าใจเรื่องการปฏิบัติ ใช่ว่าเอ็งต้องมา

เดิน ขว้าง ข้าง พองหนอ ยุบหนอ อยู่ตลอดเวลาเมื่อไหร่กัน ถ้าเป็นยั้งนั้นก็ไม่ต้องทำ มาหากินกันแล้ว”

“ก็นั่นซีครับ ผมถึงมองไม่เห็นประโยชน์ที่เราจะปฏิบัติไปทำไมกัน เสียเวลาทำมาหากินเปล่า ๆ” นายจ้อยรีบแถลง

“นั่นเป็นความเข้าใจผิดอย่างมหันต์เชียวละ โปรดเข้าใจเสียใหม่ะหลานนะ ว่าที่ข้าให้มาอยู่วัดเจ็ดวัน ก็เพื่อมาเอาหลักการและวิธีการเพื่อนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้ โดยที่ทำงานไปด้วย เอาอย่างนี้ ไหนเอ็งลองบอกข้ามาซิว่า เวลาทำงานเอ็งหายใจหรือเปล่า เอ็งหายใจเข้าออกตลอดเวลาไหมหรือจุก” ท่านถามนางสาวจุกด้วย

“หายใจจะ” สาววัยยี่สิบสองตอบ

“นั่นแหละ เอ็งก็กำหนดไปซี หายใจเข้าพอง หายใจออกยุบ หรือ กำลังทำอะไรอยู่ก็ให้กำหนดไปตามจริง จะไถนา จะดำนา หวานข้าว ก็ตั้งสติกำหนดให้รู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา นี่ก็ถือว่าเป็นการปฏิบัติแล้ว มันยากเย็นอะไรละ เอ็งไม่ต้องคิดไกลไปถึงขั้นมรรค ผลนิพพานหรอก เอาแค่ให้เป็นสุขร่มเย็นในชีวิตนี้ก็พอ เวลาตายจะได้มีสติไม่หลงตาย คนที่ไม่เคยฝึกสติ ข้าเห็นหลงตายทุกราย”

“แล้วเป็นยังไงครับ หลงตายกับตายอย่างมีสติ มันต่างกันตรงไหน” หลานชายยังไม่เข้าใจ

“ต่างกันตรงที่ไปนะสิ คนหลงตายก็ต้องไปทุกติ แปลว่าไปไม่ดี ส่วนคนที่ตายอย่างมีสติก็ไปสุคติ คือไปได้” ท่านอธิบาย

“ไปได้ไปไหนครับ แล้วไปไม่ดีไปไหน”

“ไปได้ก็ไปสุคติภูมิ คือ ตั้งแต่ภูมิมนุษย์ไปจนถึงชั้นพรหม ซึ่งขึ้นอยู่กับกรรมที่ทำ ถ้าทำกรรมดี เช่น ให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ก็จะไปเกิดเป็นมนุษย์หรือเทวดา ถ้าได้รูปฌานก็ไปเกิดเป็นรูปพรหม หรือได้อรูปฌานก็ไปเกิดเป็นอรูปพรหม ถ้าทำชั่วก็ไปทุคติภูมิ หรืออบายภูมิ มีนรก เปรต อสุรกาย และเดรัจฉาน ภูมิมีทั้งหมด ๓๑ ภูมิ ซึ่งล้วนแต่ขึ้นอยู่กับกรรมทั้งสิ้น”

“งั้นถ้าเราไม่ทำกรรมเลยก็ไม่ต้องเกิดใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว เขาเรียกว่าบรรลุนิพพาน”

“แปลว่าคนไม่ทำกรรมจะได้ไปนิพพานใช่ไหมครับ”

“มันเป็นไปไม่ได้ที่คนจะไม่ทำกรรม แล้วจะว่าไปนิพพานก็ไม่ได้ เพราะนิพพานไม่ใช่สถานที่ที่คนจะมาจะไป แต่เป็นความดับกิเลส ถ้าเราปฏิบัติอริยมรรคมีองค์แปดจนถึงขั้นปัญญา สามารถทำลายตัณหาอุปาทานหมดสิ้น นิพพานก็จะปรากฏขึ้นมาเอง เอาละอย่าพูดไปไกลถึงขนาดนั้น มันเข้าใจยากสำหรับปุถุชน”

“หลวงน้ำจ๊ะ แล้วคนที่หลงตายเป็นยังไงจ๊ะ คือเวลาจะตายเราจะรู้ได้ยังไงว่าเขาหลงหรือไม่หลง” นางสาวจุกถามบ้าง

“รู้ซี้ ที่เองถามนะมีตัวอย่างมากมายเลย อย่างตาคิมบ้านอยู่ติดวัดแต่ไม่เคยมาเข้ากรรมฐาน ข้าชวนที่ไรแกก็ผัดวันประกันพรุ่งอยู่เรื่อย พอใกล้ตายก็บอกลูกหลานมานิมนต์ข้าข้าก็ไป แกก็พะงาบ ๆ จะตายมิตายอยู่รอมร่อ แต่ยังไม่พูดได้ ข้าก็บอกให้ว่า พุทฺโธ พุทฺโธ ลูก ๆ เขาก็ไปบอกใกล้ ๆ บอกพ่อพนมมือแล้วว่า พุทฺโธ พุทฺโธ นะพ่อ แกก็ดำใส่ลูกเลย ต่ำเสียงดังเสียงด้วย ขนาดจะตายแล้วนะ ต่ำว่า **ไอ้พวกเวร กูจะตายอยู่เดี๋ยวนี้แล้วพวกมึงยังมา พุทฺโธ พุทฺโธ ใส่กูอีก** ลูกก็บอกไม่ใช่พุทฺโธ พุทฺโธต่างหากล่ะพ่อ ไหนว่าซี้ พุทฺโธ พุทฺโธ แกก็ **ไม่รู้เรื่อง ว่าไม่ได้** เพราะไม่เคยฝึก ก็เลยหลงตาย”

“แสดงว่าตอนแกตาย แกโกรธลูกด้วยใช่ไหมจ๊ะ”

“โกรธนะซี้ เมื่อโกรธ จิตก็เศร้าหมอง พระพุทธองค์ตรัสว่า **เมื่อจิตเศร้าหมอง ทุกติ ย่อมเป็นที่หมาย**

อีกรายหนึ่งก็ยายอ่อน รายนี้มหายาย พวกหอยโข่ง หอยขม หอยกาบ อะไรพวกนี้วัน ๆ แกงมได้เป็นกระแตง ๆ พอจะตายก็เกิดนิมิตเห็นหอยมาลอยตรงหน้าเต็มไปหมด ลูก ๆ ก็บอกแม่พนมมือว่า **อระระหัง อระระหัง** ยายอ่อนก็ว่า **อระระหอย อระระหอย** ไม่เป็นอระระหัง เพราะไม่เคยฝึก ท่องอระระหอย ๆ จนขาดใจ” ท่านยกตัวอย่างที่เคยพบมา

“แล้วที่ตายแบบไม่หลงมีไหมจ๊ะ” ว่าที่หลานสะใภ้ถามอีก

“มี ยายจันทร์ไง รายนี้มาเข้ากรรมฐานตอนแก่ ลูกหลานพามาเข้าเพราะเริ่มจะหลงสติตั้งไม่ค่อยดี แต่ไม่ได้แปลว่าบ้านะ เพราะคนบ้านมาเข้ากรรมฐานไม่ได้ คือยายจันทร์แกซี้หลงซี้ลืม อายุหกสิบกว่า ๆ ก็หลงแล้ว ลูกเต้าเขาก็ให้แกเฝ้าบ้านเลี้ยงหลาน ตักน้ำ ผ่าฟืนไปตามเรื่อง แกแกแต่ยังแข็งแรง วันหนึ่งแกจะเดินไปหยิบดุ้นฟืนมาก่อไฟต้มข้าวให้หมากิน ไปเห็นหมานอนหลับอยู่ แกก็ไปคว้าเอาขามันเข้า มันตกใจตื่นเลยกัดเอา แกก็อุทานว่า **เฮ้อ กูนี่มันแย่อจริง ๆ** **ดูซี้จะไปหยิบดุ้น หมาดั้นไปคว้าเอาขาฟืน** นี่ขนาดบ่นก็ยังบ่นผิด ๆ ถูก ๆ ลูกเขาก็พามาขอกรรมฐานกับข้า ข้าก็แนะแนวไปให้แกกลับไปทำที่บ้าน แกไม่ยอมมาค้างวัด กลับไปได้สักสามวันแกก็มาอีก บอกเอากรรมฐานมาคืน ปฏิบัติไม่ได้ ไม่มีเวลา

ลูกหลานมันกววน ข้าก็บอกให้แล้วไม่รับคืน ก็เลยสอนแก่ไปว่าเวลาทำอะไรให้ท่องให้กำหนดทุกอย่าง เช่นจะเดินไปหียบพีนก็เดินท่องไปว่า หียบพีน หียบพีน จะได้ไม่ไปคว้าเอาขามา สอนจนแก่เข้าใจดี แล้วก็กลับไปปฏิบัติที่บ้าน ไม่ซำบายจันทร์ก็หายจากโรคหลง ๆ ลืม ๆ เพราะสติดีขึ้น”

เดี๋ยวนี้แกยังอยู่หรือเปล่าครับ หลวงนำ” หลานชายถามขึ้น

“เข้าเมรุไปแล้ว น่าเสียดายวันที่แกตายนั้นอายุครบแปดสิบพอดี ลูกหลานเขารายงานว่า ตั้งแต่ปฏิบัติกรรมฐาน แกสติดีมาก ไม่หลง ๆ ลืม ๆ เหมือนแต่ก่อน จะกินจะถ่ายก็เรียบร้อย คนแก่บางคนใช้ไม่ได้เลย ทั้งกินทั้งถ่ายเลอะเทอะเปื้อนไปหมด แบบนี้ลูกหลานเขาก็เบื่อ ไม่อยากเลี้ยง แต่คนที่มาเจริญสติปัญญา ลูกหลานเขาไม่รำคาญ เพราะเลี้ยงง่าย ไม่เลอะเลือนเลื้อนเปื้อน นี่ประโยชน์ของการมาเข้ากรรมฐานอยู่ตรงนี้ แต่ก็ไม่ใช่เข้ามาเข้าเจ็ดวันแล้วทิ้งเลยไม่เอากลับไปปฏิบัติที่บ้าน อย่างนี้ก็ไม่ได้ผล”

“ถ้าอย่างนั้นฉันขออยู่เข้ากรรมฐานเลยนะพี่จ่อย พี่ช่วยกลับไปเอาเสื้อผ้ามาให้ฉันด้วยก็แล้วกัน เอ...แต่ฉันไม่มีชุดขาวนี่หลวงนำ” นางสาวจุกเกิดศรัทธา ขณะเดียวกันก็กังวลเรื่องเสื้อผ้า

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง มีญาติโยมเขาใจบุญบริจาคให้วัดเอาไว้เป็นของกลาง ใครไปใครมาก็เบิกไปใส่ได้ แล้วซักมาคืน ถ้าเอ็งจะอยู่ก็ไม่ต้องห่วง ไม่ต้องกังวลอะไรทั้งสิ้น ว่าแต่เอ็งจะอยู่พร้อมกันเลยไหมเล่า” ท่านถามหลานชาย นายจ่อยพลอยเกิดศรัทธาตามคนเป็นคู่หมั้น จึงตอบว่า “ก็ดีเหมือนกัน จะได้ไม่ต้องไป ๆ มา ๆ” เห็นคนทั้งสองมีศรัทธาปสาทะเช่นนั้น ท่านพระครูก็พอใจ จึงพูดให้กำลังใจว่า

“ดีแล้ว เอ็งสองคนเริ่มต้นเดินในทางที่ถูกต้องแล้ว ทางนี้เป็นทางสายเดียวที่จะนำไปสู่ความหลุดพ้น ถ้าเอ็งไม่เปลี่ยนทิศทางเดิน สักวันหนึ่งก็จะถึงจุดหมายจนได้ ไม่ถึงชาตินี้ก็ต้องเป็นชาติหน้า ถ้าชาติหน้ายังไม่ถึงก็ต้องถึงในชาติต่อ ๆ ไป ขอให้มีความเพียร อย่าท้อถอยเสียก่อนก็แล้วกัน”

“แล้วเรื่องแต่งงานผม หลวงนำไม่ลืมนา” นายจ่อยยังห่วงเรื่องทางโลก

“รับรอง ข้าจะช่วยจัดการให้เรียบร้อย เอละ เดี่ยวข้าจะให้สมชายพาจุกมันไปฝากที่สำนักชี ส่วนเอ็งไปอยู่กับพระบัวเหี่ยว ประเดี๋ยวจะให้สมชายพาไป รอให้จัดการเรื่องคู่หมั้นเอ็งเสร็จก่อน” แล้วท่านพระครูจึงเรียกนายสมชายมาสั่งการ จากนั้นจึงขึ้นไปเขียนหนังสือคู่มือการสอบอารมณ์กรรมฐานยังชั้นบนของกุฏิ

มีต่อ.....13